

1 Corinteni - Comentarii Jean Koechlin

1 Corinteni 1:1-16

O adunare numeroasa fusese formata la Corint prin slujba lui Pavel (Fapte 18.10); si apostolul, tot atat de fidel ca pastor pe cat de zelos ca evanghelist, continua sa vegheze asupra ei cu o grija plina de afectiune (comp. cu 2 Corinteni 11.28). Le scrie din Efes aceasta prima scrisoare, adresata in acelasi timp catre „toti cei care, in orice loc, cheama Numele Domnului nostru Isus Hristos“ (v. 2). Daca facem parte dintre acestia, ea este deci si pentru noi. Pavel a primit de la Corint vesti neplacute. In aceasta adunare se ivisera diverse dezordini. Inainte insa de a aborda aceste subiecte dureroase, le aduce aminte acestor credinciosi de bogatiile lor spirituale, atribuindu-le harului lui Dumnezeu (v. 4,5). Pentru a putea aprecia mai bine responsabilitatea noastra si pentru a lua mai in serios viata crestina, sa incercam din cand in cand sa facem bilantul inestimabilelor noastre privilegii. Si sa stim sa-l multumim Domnului, asa cum face aici apostolul. Prima mustrare adusa adunarii din Corint este cu privire la dezacordurile dintre ei – tendinta care ne pandeste si pe noi uneori! Ei urmau un om (Pavel, Apolo, Chifa si Hristos, pe care-L considerau un invatator mai bun decat altii: Ioan 3.2), in loc sa fie uniti in comuniunea cu „Isus Hristos, Domnul nostru“, Fiul lui Dumnezeu (v. 9). Fie ca aceasta comuniune sa fie intotdeauna partea noastra! (1 Ioan 1.3).

1 Corinteni 1:17-31

Pentru noi, „care suntem mantuiti“, „cuvantul crucii“ (v. 18) este puterea lui Dumnezeu. Pentru cei care nu au insa viata divina, ea nu este decat nebunie. Tot ceea ce semnifica crucea: moartea unuia drept impusa de dreptatea lui Dumnezeu, iertarea gratuita pentru pacatosi, punerea deoparte a omului natural, sunt tot atatea adevaruri care se ciocnesc de ratiunea omeneasca. Daca, dimpotriva, se prezinta minuni si lucrari spectaculoase, un ideal nobil insotit de o morala care cere eforturi... la momentul potrivit, acest gen de religie nu socheaza pe nimeni. Dar iata ca pe toti inteleptii, carturarii, certaretii, pe scurt spiritele puternice ale acestui secol... si ale tuturor secolelor, versetul 18 ii asaza intr-o comuna si inspaimantatoare incadrare: „cei care pier“. Si, intr-adevar, printre rascumparatiile Domnului „nu sunt multi intelepti, nu multi puternici, nu multi de neam ales...“ (v. 26). Pentru ca acestora le-ar fi foarte greu sa devina „ca niste copilasi“ (Matei 18.3; 11.25)! Pentru a fi glorificat, Dumnezeu alege ce este slab, josnic, dispretuit, si asa sunt estimati crestinii de catre cei din lume. Ce conteaza insa valoarea lor prin ei insisi, cata vreme ei sunt in Hristos si El este pentru ei: putere,... intelepciune,... si dreptate si sfintenie si rascumparare (v. 24,30)!

1 Corinteni 2:1-16

Stim ca, in lume, un dar de orator, o vadita superioritate, si „cuvintele convingatoare ale intelepciunii“ (v. 4) pot fi suficiente ca sa asigure triumful aproape in orice cauza. Pentru a transmite insa credinta, Dumnezeu nu S-a folosit de aceste aptitudini omenesti, nici de abilitatile propagandei (v. 4,5). Pavel,

in ciuda invataturii sale, nu s-a facut remarcat la Corint nici prin intelepciunea sa, nici prin cultura sa, nici prin talentul sau de a vorbi convingator. El si-ar fi contrazis invatatura, deoarece crucea lui Hristos, pe care el o propovadua, inseamna tocmai sfarsitul lucrurilor cu care se faleste omul. Departe inasa de a fi cumva in pierdere, credinciosul a primit deopotriva lucrurile nevazute, „daruite de Dumnezeu“, precum si mijlocul de a le discerne si de a-si insusi aceste daruri: Duhul Sfânt, singurul Reprezentant pe care Dumnezeu îl foloseste pentru a-Si transmite gandurile (v. 12). La ce poate sluji o partitura muzicala, fara instrumentul la care sa fie interpretata, o caseta sau un disc, fara aparatul care sa permita sa fie ascultate? Si care ar fi efectul celui mai frumos concert asupra unui public compus din oameni complet surzi? Tot asa, limbajul Duhului este de neinteles pentru „omul natural“ (omul sufletesc, animat numai de sufletul sau creat, fara invatatura si puterea Duhului Sfânt). Din contra, „cel spiritual“ poate primi „cele spirituale prin mijloace spirituale“ (v. 13-15).

1 Corinteni 3:1-15

Absorbiti de diviziunile lor, corinteni nu facusera niciun progres. Semanau cu niste scolari codasi care-si disputau profesorul «cel mai savant» sau sala de clasa cea mai frumoasa. Pavel le afirma ca a se ocupa de slujitori mai degraba decat de invatatura lor era o copilarie si o dovada ca tot firesti ramasesera (v. 3). De cate ori nu confundam si noi adevarul cu acela care il prezinta: De exemplu, daca il ascultam pe un astfel de slujitor al lui Dumnezeu avand ideea preconcepata ca el nu ne poate invata nimic, atunci vom primi... exact ce ne-am asteptat! Apostolul vorbeste apoi despre responsabilitatea celui care zideste. In lucrarea lui Dumnezeu, privita ca un ogor de semanat sau ca o cladire, fiecare lucrator are o activitate proprie. Poate aduce materiale (adica diferite aspecte ale adevarului) care sa zideasca sufletele, prezentandu-le: dreptatea lui Dumnezeu (aurul), rascumpararea (argintul), gloriile variate ale lui Hristos (pietrele scumpe). Sub aparenta unui mare volum de lucru inasa, poate zidi si cu lemne, fan, paie... lucrare care nu va rezista deloc la foc. Da, „fiecare sa ia bine seama cum (nu cat) zideste“ (v. 10) pe aceasta temelie unica si nepieritoare: Isus Hristos!

1 Corinteni 3:16-4:5

Alaturi de lucratori adevarati care pot face o lucrare rea (v. 15), exista falsi slujitori care strica (sau distrug) templul lui Dumnezeu, acest templu care este sfânt ca si Cel care locuieste in el. Si noi de asemenea suntem sfinti – aminteste apostolul (v. 17). Nimeni sa nu-si faca iluzii nici cu privire la ce este, nici cu privire la ce face (v. 18). Intelepciunea lumii este nebunie pentru Dumnezeu, iar intelepciunea lui Dumnezeu, nebunie pentru lume (v. 19). Si una si cealalta se apreciaza in functie de telul urmarit. Omul natural il considera vrednic de mila pe crestinul care – estimeaza el – sacrifica pentru un viitor neclar si nesigur avantajele si placerile clipei prezente. De am putea fi toti atinsi de acest gen de nebunie! Ce sunt de altfel mizerabilele desertaciuni cu care ne-am putea mandri, fata de ceea ce noi posedam deja? Toate lucrurile sunt ale noastre, afirma Pavel; ele sunt ale noastre, pentru ca noi suntem ai lui Hristos, Caruia li apartin toate. Sub dependenta de El, noi ne putem folosi de „toate“ pentru serviciul Sau. Ceea ce conteaza cel mai mult pentru oricine este sa fie „gasit credincios“ (cap. 4.2). Pentru ca fiecare este un administrator, mai mic sau mai mare, si fiecare, in aceasta calitate, isi va primi lauda nu din partea fratelui sau, ci din partea Aceluia care citeste inimile

(v. 5; vezi 2 Timotei 2.15).

1 Corinteni 4:6-21

Care alta era radacina certurilor de la Corint, daca nu mandria? (Proverbe 13.10). Fiecare se falea cu darurile lui spirituale si cu ce cunostinte avea (cap. 1.5), uitand ca pe toate le primisera numai prin har. Pentru a putea ramane smeriti, sa ne aducem intotdeauna aminte de versetul 7: „Ce lucru ai tu, pe care sa nu-l fi primit?“. In plus, a se umfla astfel de vantul propriei importante inseamna a dori altceva decat pe „Isus Hristos rastignit“ (cap. 2.2), inseamna «a imparati» de acum, desi este scris: daca rabdam (acesta este prezentul), „vom si imparati impreuna cu El“ (2 Timotei 2.12). Pavel, de partea sa, n-a inversat lucrurile. Accepta de bunavoie sa ia locul, pentru momentul prezent, de „gunoiul lumii“, de „lepadatura tuturor“ (v. 13), loc cu care prea putini crestini stiu sa se impace. Cunoscand insa ca mergea spre adevarata fericire, ii roaga pe corinteni sa-l urmeze pe un astfel de drum. El era tatal lor spiritual (v. 15) si dorea ca ei sa-i semene, asa cum copiii seamana cu parintii lor. Daca avertismentele sale nu ar fi fost insa ascultate, el era gata, atunci cand ar fi venit la ei, sa foloseasca „nuiua“, adica sa-i corecteze cu severitate, datorie de tata de care el se va achita, spre folosul copiilor lui „preaiubiti“ (v. 14).

1 Corinteni 5:1-13

Apostolul abordeaza acum un subiect deosebit de dureros. Pe langa diviziuni suparatoare, in adunarea din Corint era un grav pacat moral care, desi comis de un singur individ, pangarea intreaga adunare (comp. cu Iosua 7.13...). Dar acest germene al raului, acest „aluat“, care ar fi trebuit sa-i arunce pe corinteni in mahnire si incurcatura, nu-i impiedica sa se laude. Este ca si cum un om atins de lepra s-ar preface ca nu stie de boala si si-ar ascunde ranile sub haine superbe. In numele Domnului, apostolul cere curatie si adevar (v. 8). Nu ezita sa expuna raul fara menajament. Inaintea oricarei slujbe sau marturii crestine, trebuie facuta randuiala in constiinta. Si sfintenia cere de la cei credinciosi atat sa se abtina de la rau in umblarea lor personala, cat si sa stea departe de cei care, desi isi iau frumosul nume de copii ai lui Dumnezeu, totusi traiesc in pacat (v. 11). Care este motivul principal pentru care, atat ca indivizi, cat si ca adunare, trebuie sa ne ferim de orice comuniune cu raul si de orice abordare a raului cu usurinta? Nu superioritatea noastra fata de altii, ci valoarea infinita a jertfei care a facut ispasirea pacatelor noastre (v. 7)!

1 Corinteni 6:1-20

La Corint exista si o alta dezordine. Fratii ajunsesera pana acolo incat isi purtau neintelegerile in fata tribunalelor acestei lumi. Trista marturie, intr-adevar! Apostolul il mustra in egala masura atat pe cel care n-a suferit nedreptatea, cat si pe cel care a comis-o. Apoi el deruleaza principalele vicii obisnuite la pagani si declara cu solemnitate ca nu poti sa fii mantuit si sa traiesti in continuare in nelegiuire. „Si asa erati unii dintre voi“, spune el in concluzie (v. 11). Dar iata si ce a facut Dumnezeu: v-a spalat, v-a sfintit, v-a indreptatit! Oare a facut-o ca sa va murdariti din nou? Odata inlaturat pacatul, nimic nu este interzis... dar orice lucru poate sa puna stapanire pe mine, daca nu veghez (v. 12). «Raul nu este in lucruri, ci in dragostea pentru lucruri, care se afla in inima»

(J.N.D.).Versetele 13-20 se refera la curatie. De ar putea fi gravate acestea in special in inima tanarului crestin, atat de expus poftelor carnil! Propriul sau trup nu-i mai apartine. Dumnezeu l-a rascumparat ca sa-l faca, pentru Hristos, un madular al trupului Sau (v. 15) si, pentru Duhul Sfant, un templu care trebuie sa fie sfant cum este Locatarul sau divin (v. 19).

1 Corinteni 7:1-31

Dupa ce in capitolul 6.13-20 i-a prevenit pe credinciosi asupra pericolului necuratiei, apostolul, raspunzand la intrebari care i-au fost puse, vorbeste in capitolul 7 despre un drum pe care credinciosul se poate angaja cu aprobarea Domnului: cel al casatoriei. Tanarul crestin care si-a indreptat calea dupa Cuvant (Psalmul 119.9) va trebui mai mult ca oricand sa continue sa astepte indrumarea Lui pentru aceasta hotarare capitala.Instructiunile sunt date apoi fie direct prin inspiratie de la Domnul, fie din partea apostolului, ca rod al experientei lui, pentru a-i ajuta pe aceia pentru care casatoria ridica dificultati: in special un frate sau o sora avand sotia sau sotul necredincios. Sa remarcam ca versetul 16 se adreseaza unui credincios care era deja casatorit atunci cand s-a intors la Dumnezeu, nu unuia care nu a ascultat de indemnul din 2 Corinteni 6.14.„Ati fost cumparati cu un pret“, repeta versetul 23 (cap. 6.20). Ceea ce noi avem platit de suferintele Domnului Isus pentru a fi smulsi de sub puterea lui Satan si a lumii, acesta este marele motiv pentru a nu ne mai aseza din nou acolo. Pentru a-L servi, Domnul vrea barbati si femei libere. El inasa este Cel care a ales conditiile in care vrea sa-L slujeasca fiecare: tara, mediul social, relatiile de serviciu. Inainte de a decide sa schimbam ceva – nu conteaza ce anume – trebuie sa fim siguri ca este exact dupa voia Sa.

1 Corinteni 7:32-8:13

A fi fara griji cu privire la lucrurile pamantesti, a avea inima ocupata exclusiv de interesele Domnului, cautand cum sa placa Lui, a fi preocupat cu lucrarea pentru El fara distragere – iata avantajul slujitorului lui Dumnezeu care este necasatorit, in raport cu cel casatorit! Trebuie inasa, ca si Pavel, sa fi primit aceasta ca un har.In capitolul 8, Pavel se ocupa de carnurile de la macelarie, adesea oferite pe altarele pagane inainte de a fi vandute pe piata. Pentru multi, acestea ridicau probleme de constiinta (comp. cu Romani 14). La noi in tara, aceasta problema nu mai este de actualitate, inasa indemnurile de aici se aplica in toate cazurile in care riscam sa contrariem (sa impresionam in sens negativ) pe un alt credincios: un frate pentru care a murit Hristos.Cate lucruri cunoasteau corinteni! „Nu stiti ca ...?“ le repeta necontenit apostolul (vezi cap. 6.2,3,9,15,19...). La ce le folosea inasa aceasta cunoastinta? Numai la a se ingamfa! Si noi suntem panditi de acelasi pericol, noi, care cunoastem adesea atatea adevaruri cu mintea, mai degraba decat cu inima. Pentru ca cineva sa cunoasca „cum trebuie sa cunoasca“ este nevoie sa-L iubeasca pe Dumnezeu (v. 3). Si, iubindu-L, sa puna in practica ceea ce are privilegiul sa stie (Ioan 14.21,23).

1 Corinteni 9:1-27

Umflati prin darurile si prin cunoastintele lor, unii oameni isi atribuisera un loc cu greutate in adunarea din Corint. Si, cum pentru a te ridica singur impune intotdeauna a-i injosi pe altii, ei venisera sa

conteste autoritatea apostolului, adica pe cea a lui Dumnezeu. Pavel se vede prin aceasta nevoit sa-si justifice slujba si purtarea. A evangheliza era dator sa, primita din gura Domnului, iar el nu se impotrivi viziunii ceresti (Fapte 26.17-19). Iudeilor, el le prezenta pe Dumnezeu lui Israel, responsabilitatea lor in respingerea Salvatorului, pe Fiul lui David si iertarea de pacate (Fapte 13.38...). Celor dintre natiuni, idolatri, le vorbea despre Dumnezeu unic, plin de rabdare fata de fapta Lui, careia ii porunceste sa se pocaiasca (Fapte 17.22...). Pavel avea neincetat inaintea ochilor pretul care avea sa incununeze eforturile sale: toate sufletele salvate prin lucrarea sa (1 Tesaloniceni 2.19; Filipeni 4.1). Indreptat spre tinta, el alearga ca un atlet pe stadion, disciplinandu-si cu strictete trupul, negandindu-se decat la victorie. Campionul sportiv nu are inaintea lui decat o glorie efemera, lauri care maine vor fi uscaturi (v. 25). Alergarea noastra crestina are ca miza o cununa care nu se vestejeste. Sa alergam fiecare in asa fel incat s-o castigam (v. 24)!

1 Corinteni 10:1-13

Deruland exemplul lui Israel, Pavel ne ajuta sa evaluam coplesitoarea responsabilitate a crestinilor de nume. Priviti din afara, ei au avut parte de binecuvantari spirituale de exceptie: Domnul Hristos, lucrarea Sa, Duhul Sau, Cuvantul Sau... (v. 3,4). Dumnezeu inasa (privind inaintea) nu poate gasi placere in cea mai mare parte dintre ei, pentru ca le lipseste credinta (v. 5; Evrei 10.38). Prin istoria poporului in pustiu, Duhul lui Dumnezeu ne da un trist exemplu despre ceea ce inimile noastre sunt in stare sa produca, chiar sub mantaua crestinismului: pofta, idolatrie, cartiri... El ne avertizeaza solemn cu privire la ce «rasplata» au aceste roade ale carni – desi harul lucreaza in favoarea celui credincios. Ori Ispititorul tocmai acest rau, care este activ in noi, cauta sa-l faca sa se manifeste, prin ofertele lui, ca sa ne faca sa cadem. Si aceasta cu siguranta in momentul cand ne-am putea crede pe picioare prin forte proprii (v. 12). Dar „Dumnezeu este credincios“: ce incurajare sa ne gandim la aceasta! Cunoscandu-ne slabiciunea, El nu-i va permite lui Satan sa ne ispiteasca mai mult decat poate fiecare indura (vezi Iov 1.12; 2.6). El a pregatit inaintea incercarii o iesire victorioasa (v. 13). Sa ne sprijinim pe aceste promisiuni de fiecare data cand se prezinta vrajmasul. Da, Dumnezeu este credincios!

1 Corinteni 10:14-11:1

Comuniunea cu Dumnezeu, partea binecuvantata a celui credincios, exclude orice participare cu idolatria, sub formele ei atat de rafinate. La „masa Domnului“, comuniunea isi gaseste expresia ei cu totul speciala (v. 21). Cei care iau parte la pahar si la paine sunt in principiu toti rascumparati ai Domnului, fara a fi, departe de asta, toti cei rascumparati ai Domnului. Totusi, noi ii vedem, prin credinta, reprezentati intr-o singura paine, semn vizibil ca este un singur trup. El exprima aceasta unitate a Bisericii pe care lumea religioasa pretinde ca vrea sa o realizeze, ... desi ea exista deja!Daca eu nu caut propriile mele interese, cate momente devin atunci disponibile pentru interesele altora, altfel spus, pentru cele ale lui Isus Hristos (comp. cu Filipeni 2.21)! Iar a cauta interesul fratelui meu nu inseamna numai a ma ingriji de bunastarea lui, ci inseamna in aceeasi masura a ma gandii la constiinta lui. Inseamna a face anumite lucruri pentru el si a ma abtine de la a face altele. Astfel voi fi determinat sa-mi pun mereu intrebarea: in ocazia prezenta, am eu libertatea sa aduc multumiri? Ceea ce fac in acest moment, inclusiv simplul „fie ca mancati, fie ca beti“ (v. 31;

in contrast cu v. 7), este sau nu spre gloria lui Dumnezeu?

1 Corinteni 11:2-16

Putine portiuni din Biblie au facut obiectul atator contestatii, ca invataturile acestor capitole (v. 16). De ce oare apostolul – sau mai degraba Duhul Sfant – se ocupa de lucruri in aparenta marunte, cum ar fi faptul ca o femeie sa poarte parul lung sau ca ea sa se acopere in anumite situatii? Trebuie mai intai sa ne amintim ca, pe de o parte, crestinismul nostru nu consta din cateva actiuni remarcabile implinite din cand in cand, ci dintr-un ansamblu de detalii care tes viata noastra zi de zi (Luca 16.10), iar pe de alta parte, ca Dumnezeu este suveran si ca n-a tinut sa ne dea motivul pentru tot ce ne cere prin Cuvant. A asculta fara a comenta este singura ascultare autentica. Astfel, aceste instructiuni sunt un fel de test pentru fiecare femeie sau tanara crestina. Este ca si cum Domnul le-ar intreba: Faci tu aceasta pentru Mine? Ai tu pe inima sa arati, prin acest semn exterior, dependenta si supunerea ta, sau faci sa treaca pe primul loc cerintele modei ori ale comoditatii? De asemenea, sa nu uitam acest fapt solemn, ca lumea nevazuta a ingerilor observa in ce fel raspund cei credinciosi gandului lui Dumnezeu (v. 10). Ce priveliste le oferim noi?

1 Corinteni 11:17-34

La Corint erau partide. Chiar si in strangerile laolalta se faceau simtite. Cei bogati ii umileau pe cei saraci, provocandu-le gelozia. Lucru inca si mai grav, cina, confundata cu o agapa (masa in comun), era luata de catre multi in mod nedemn. Este ocazia pentru apostol de a aminti ceea ce Domnul i-a revelat lui intr-un mod special. Cina este sfanta comemorare a lui Hristos care S-a dat pentru noi – o comemorare care cu siguranta vorbeste inimii fiecarui participant in parte, insa care proclama si intr-un mod universal (tuturor) acest fapt capital: Domnul a trebuit sa moara! Si, pana la intoarcerea Lui, noi suntem invitati sa vestim aceasta moarte a Domnului in limbajul atat de maret si atat de simplu care ne-a fost aratat. De asemenea, acest memorial vorbeste constiintei celui credincios. Pentru ca moartea lui Hristos semnifica condamnarea pacatului! A lua cina fara ca mai intai sa ne fi judecat ne expune deci (pe pamant) efectelor acestei condamnari. Astfel se explica slabiciunea celor mai multi de la Corint (si poate a celor mai multi dintre noi), boala, moartea chiar, care ii lovise pe unii (v. 30). Cu toate acestea, teama nu trebuie sa ne tina la o parte (v. 28). Ea poate si trebuie sa se impace cu un raspuns entuziast dat Aceluia care a spus: „Faceti aceasta spre amintirea Mea“ (v. 24,25).

1 Corinteni 12:1-13

Vorbind despre strangerile adunarii, apostolul a acordat cel dintai loc celebrarii cinei (cap. 11.20-34). Numai dupa aceea expune daruri si slujbe avand in vedere zidirea. Sa nu uitam ca inchinarea este, dintre toate strangerile, cea mai importanta. Pavel le aminteste acestor fosti idolatri ca ei fusesera odinioara antrenati („dusi“) de duhuri satanice (v. 2). Ce schimbare! In prezent, Duhul lui Dumnezeu este cel care dirijeaza, lucrând in ei cum li place, prin darurile pe care le imparte (v. 11). Apostolul enumera aceste daruri, precizand ca ele sunt date in vederea intrebuintarii. Si, pentru a ilustra deopotriiva unitatea Bisericii si diversitatea slujbelor, ia exemplul corpului uman: compus din multe

madulare si organe care nu pot functiona nici unul fara celalalt, el constituie totusi un organism unic, condus de o singura vointa, aceea pe care capul o transmite fiecarui madular. Asa este si trupul lui Hristos. Desi are numeroase madulare (tot atatea cati credinciosi), este animat de un singur Duh, pentru a implini o singura vointa, cea a Domnului, care este Capul (Efeseni 4.15,16). Noi nu avem deci de ales nici activitatea noastra (v. 11), nici locul unde trebuie sa o exersam (v. 18).

1 Corinteni 12:14-31

Ce subiect uimitor este, fara a cauta prea departe, trupul pe care noi il „locuim“! „Te voi lauda ca m-ai facut intr-un mod uimitor si admirabil“, striga David in Psalmul 139.14. Intr-adevar, ce diversitate si in acelasi timp ce armonie in acest ansamblu complex de madulare si de organe, in care pana si cel mai mic are menirea sa si functia sa proprie! Ochiul si degetul cel mic, de pilda, nu pot tine loc unul de altul. Degetul acesta mic insa permite inlaturarea pulberii venite sa irite ochiul. Daca un singur organ functioneaza partial sau abatut de la normal (dereglat), corpul in intregime va fi mai curand bolnav (decat sanatos). Toate acestea isi au echivalentul in Biserica, trupul lui Hristos, care nu este o organizatie, ci un organism viu. „Madularele ... care par a fi mai slabe sunt necesare“ (v. 22) si fiecare trebuie sa fie atent sa nu dispretuiasca nici functia lui proprie (v. 15,16), nici pe cele ale altora (v. 21). O crestina in varsta sau infirma, prin rugaciunile ei, printr-un cuvnt la momentul potrivit sau printr-o incurajare materiala, va sustine poate zelul unui evanghelist sau al unui pastor. Astfel, ceea ce fiecare a primit, sa foloseasca pentru altii, „ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu“ (1 Petru 4.10).

1 Corinteni 13:1-13

Dupa diferitele madulare ale trupului lui Hristos: picior, mana, ureche, ochi... ale capitolului 12, este ca si cum am gasi inima, in capitolul 13. Rolul ei este de a insuflati si de a incalzi toate celelalte organe. Remarcam ca dragostea nu este un dar printre cele ale capitolului 12, ci mobilul necesar exercitarii tuturor darurilor. Este „o cale“ deschisa la toate si care conduce spre toate (cap. 12.31). Din moment ce o cale este facuta pentru a merge pe ea, dragostea nu se cunoaste cu adevarat decat prin experienta. De aceea, acest capitol minunat nu ne da nicio definitie. El intocmeste o lista – nu inchisa, dar suficienta pentru a ne umili profund – a tot ceea ce face dragostea, dar, mai presus de asta, a ceea ce nu face ea. Aceasta cale a fost cea a lui Hristos aici, jos; si remarcam ca Numele Sau poate fi substituit cuvntului dragoste in acest capitol fara sa-i schimbam sensul (vezi 1 Ioan 4.8). In cunostintele noastre in legatura cu lucrurile inca nevazute, totul este incomplet, confuz, subred. Curand insa vom vedea „fata catre fata“ (v. 12). Atunci Salvatorul nostru, care ne-a cunoscut profund, ne va face sa intram in intreaga cunoastere a Lui Insusi (Psalmul 139.1...). Si dragostea nepieritoare va fi perfect si etern satisfacuta in inima noastra si in a alor Sai.

1 Corinteni 14:1-19

Multi se plang de slabiciunea actuala cauzata de lipsa de daruri in adunari. Doresc ei insa arzator darurile, asa cum versetul 1 ii invita sa o faca? Domnul poate Si-a propus sa va incredinteze un astfel de dar si amana pentru a face descifrabila in voi aceasta dorinta arzanda. Cereti-l Lui ... in

acelasi timp cu smerenia care va va impiedica sa va faliti cu acest dar; nu este pentru voi, ci pentru Adunare (v. 12). Corintenii, cu siguranta, se foloseau de darurile lor pentru propria glorie, iar din aceasta rezulta cea mai mare dezordine. Apostolul ii aduce la o dreapta apreciere a lucrurilor, aratandu-le ca darul cu care se laudau ei cel mai mult, cel al limbilor, era, de fapt, un dar nu atat de insemnat (v. 5). Darul profetiei, in schimb, era – si ramane – de dorit in mod deosebit. El nu mai cuprinde, ca altadata, revelarea viitorului, ci slujeste la zidire, la indemnare, la mangaiere...Versetul 15 ne aminteste ca, pentru a ne ruga, ca si pentru a canta, este nevoie de o participare a mintii. Noi, care suntem adesea atat de distrati in prezenta Domnului, sa ne gandim la ce exprimam inaintea lui Dumnezeu; si sa punem in aplicare meditatiea in profunzime, avand duhul nostru condus de Duhul Sfant.

1 Corinteni 14:20-40

Darul limbilor era dat nu pentru zidirea Adunarii, nici pentru evanghelizare, ci pentru a-i convinge pe iudeii necredinciosi (pe acest popor) ca Dumnezeu oferea natiunilor harul (v. 21,22) – demonstratie care nu mai este necesara astazi! Ori zidirea este cuvantul cheie al acestui capitol, piatra de incercare la care trebuie supusa orice activitate: ceea ce mi-am propus sa spun sau sa fac este in mod real spre binele fratilor mei? (Efeseni 4.29). De altfel, daca eu am in vedere folosul lor, voi gasi in aceasta intotdeauna si o binecuvantare pentru mine. In schimb, daca ma gandesc la interesul meu sau la gloria mea, va urma in final o pierdere atat pentru altii, cat si pentru mine (cap. 3.15). Doua alte conditii ocupa un loc de frunte in viata Adunarii: „cum se cuvine si cu ordine“ (v. 40). Ele impun reguli practice care ating bunul simt (v. 26-33) sau randuiala divina (v. 34,35). Apostolul nu dorea ca fratii din Corint sa fie nestiutori (cap. 12.1). Totusi, daca vreunul neglijeaza (sau „nu vrea“) sa se instruiasca cu privire la subiectele privind Adunarea, ei bine!, sa ramana nestiutor (v. 38). Dumnezeu este Dumnezeul pacii (v. 33) si doreste ca Adunarea, reflectand propriile Sale caractere, sa fie locul unde sa poata aduce neconvertiti care vor recunoaste acolo prezenta Sa (v. 24,25).

1 Corinteni 15:1-19

O grava problema ramanea de lamurit: cateva persoane din Corint negau invierea. Pavel arata ca nu poti sa te atingi de aceasta doctrina fara sa rastorni intreg edificiul credintei crestine. Daca nu exista inviere, Hristos Insusi n-a inviat; lucrarea Lui n-a primit aprobarea lui Dumnezeu; moartea ramane neinvinsa si noi suntem tot in pacatele noastre. In acest caz, Evanghelia nu mai are niciun sens si credinta noastra si-a pierdut orice temeii. Viata de renuntari si de separare a crestinului devine absurda, iar dintre toti oamenii, el este cel mai de plans, pentru ca si-a pierdut deopotriiva viata prezenta si viata vesnica. Dumnezeu fie binecuvantat, nimic din toate acestea! „Domnul a inviat cu adevarat!“ (Luca 24.34). In fata importantei acestui adevar intelegem de ce Dumnezeu a avut atata grija sa-l intareasca. In primul rand prin Scripturi (v. 3,4). Apoi prin martori care nu pot fi respinsi nici prin calitatea lor: Chifa, Iacov, Pavel insusi (in timp ce se declara nevrednic), nici prin numarul lor: in jur de cinci sute de frati, care puteau fi inca intrebati. Si, fara indoiala, mai mult de un cititor, fara sa-L fi vazut inca pe Domnul Isus cu ochii sai, a experimentat pentru el insusi ca Salvatorul sau este viu (comp. cu Iov 19.25).

1 Corinteni 15:20-34

Hristos inviat n-a facut decat sa-i devanseze pe credinciosii „adormiti“. Ei vor invia la venirea Sa. Cat despre ceilalti morti, ei nu vor fi „adusi la viata“ decat mai tarziu, pentru a se infatisa in fata scaunului de judecata (Apocalipsa 20.12). Si numai dupa aceea totul va fi definitiv supus lui Hristos. Dupa care gandul se pierde in profunzimile eternitatii fericite in care Dumnezeu, in final, va fi totul in toti (v. 28). Inchizand aceasta paranteza glorioasa (v. 20-28), apostolul arata cum faptul de a crede sau de a nu crede in viata viitoare determina comportamentul tuturor oamenilor... incepand cu al sau (v. 30-32). Cat de multi astfel de nefericiti exista, a caror intreaga religie sta in aceste cuvinte: „Sa mancam si sa bem, caci maine vom muri“ (v. 32)! Ei isi inchipuie ca nu exista nimic dincolo de mormant, pentru a se putea scuza de bucuria fara frau a scurtei lor existente, „ca animale din fire, fara ratiune“ (2 Petru 2.12). Cu privire la crestin, credinta sa ar trebui sa-l tina in stare de veghe, sa-l fereasca de a se asocia in companii periculoase, sa-l impiedice sa manance si sa bea cu betivii acestei lumi (v. 33; Matei 24.49). Fie ca tovarasia Domnului si a alor Sai sa ne fie suficienta pana la intoarcerea Lui!

1 Corinteni 15:35-50

Cu ce va semana trupul cel nou cu care credinciosul va fi imbracat in glorie? (v. 35). Biblia nu ne satisface niciodata curiozitatea. „Nebunule...“ raspunde ea la toate eforturile imaginatiei noastre (v. 36). Daca va prezint o samanta necunoscuta, nu-mi veti putea spune ce fel de planta va rasari din ea. Tot asa, nimic dintr-o omida respingatoare si decolorata nu ne lasa sa ghicim fluturele care-si va etala reflexiile in toate jocurile de lumina. Pentru a putea asista in sa la micile miracole ale germinarii sau ale metamorfozei, este nevoie de moartea semintei si de somnul nimfei (comp. cu Ioan 12.24). Tot asa, cel rascumparat care „a adormit“ va aparea invesmantat intr-un trup de inviere. Ce viitor extraordinar ii este rezervat acestui trup din tarana, simplu invelis al sufletului! El va invia „in neputrezire“: moartea nu mai are putere asupra lui; „in glorie“ si „in putere“: fara infirmitati si fara slabiciune; „trup spiritual“: definitiv eliberat de carne si de dorintele ei, instrument perfect al Duhului Sfânt; in sfarsit, el va semana cu cel al lui Hristos inviat. N-avem noi deja suficiente lamuriri pretioase despre starea noastra viitoare... si motive sa-L glorificam pe Dumnezeu inca de acum in trupul nostru? (cap. 6.14,20).

1 Corinteni 15:51-16:9

Aceasta magistrala expunere a doctrinei invierii ar fi incompleta fara cea din urma revelatie, ca nu toti credinciosii vor trece prin somnul mortii. Cei vii nu vor fi nicidecum uitati cand Isus va reveni. „Intr-o clipeala de ochi“ (v. 52) va avea loc extraordinara transformare care va face pe fiecare potrivit pentru prezenta lui Dumnezeu. Asa cum, in parabola, invitatii la nunta imparateasca trebuia sa-si schimbe zdrentele cu vesminte glorioase (Matei 22), cei morti si cei vii vor imbraca trupuri de neputrezire si in nemurire. Atunci victoria lui Hristos asupra mortii, careia El i-a facut dovada prin propria Lui inviere, isi va avea implinirea grandioasa in ai Sai. Ei bine, ca orice adevar, si aceasta „taina“ trebuie sa aiba o consecinta practica in viata fiecarui rascumparat. Speranta noastra este „sigura“ (Evrei 6.19); sa fim si noi „neclintiti, prisosind intotdeauna in lucrarea Domnului“. Munca

noastra nu va fi niciodata in zadar, daca este facuta „in Domnul“ (v. 58 care raspunde la v. 32). Chiar daca niciun rod nu e vizibil pe pamant, ea are roade fara numar in inviere. Capitolul 16 aduce un exemplu de slujba crestina: colecta din prima zi a saptamanii. Ea are o mare importanta pentru inima apostolului si pentru cea a Domnului.

1 Corinteni 16:10-24

Aceste versete cuprind: ultimele recomandari ale apostolului, cateva stiri pe care le aduce, precum si salutarile pe care le adreseaza iubitorilor lui corinteni. Printre acestia, el se bucura sa recunoasca frati devotati si demni de respect: Stefana, Fortunat, Ahaic, pe care ii citeaza ca exemple (comp. cu 1 Timotei 3.13). Acestor credinciosi din Corint, care nu se preocupau decat cu efectele exterioare si spectaculoase ale crestinismului, Pavel le-a subliniat succesiv ce motive trebuia sa-i determine pe ei sa actioneze: „Faceti toate pentru gloria lui Dumnezeu“ (cap. 10.31); „Toate sa fie facute spre zidire“ (cap. 14.26); „Toate sa se faca asa cum se cuvine si cu ordine“ (cap. 14.40); iar aici: „Toate faptele voastre sa se faca in dragoste“ (v. 14). Cu acest cuvint, „dragoste“, incheie Pavel o epistola de altfel atat de severa (comp. cu 2 Corinteni 7.8). Fara sa tina cont de partidele care existau la Corint, el afirma: „Dragostea mea este cu voi toti, in Hristos Isus“ (v. 24). Totusi, fiind date aceste ultime conditii, daca ar mai fi fost acolo unii care nu-L iubeau pe Domnul, aceia se excludeau singuri de la acest salut, iar venirea Sa lua pentru ei un caracter solemn. „Maranata!“ Domnul vine! Sa putem sa-L asteptam cu bucurie!

clickbible.org